

**Thư số 153A Gửi
Người Lính Quân Đội Nhân Dân Việt Nam.**

Phạm Bá Hoa

Tôi là người Việt Nam. Chào đời năm 1930 tại Đại Ngãi, quận Kế Sách, tỉnh Sóc Trăng. Phục vụ quân lực Việt Nam Cộng Hòa từ ngày 12/5/1954 đến Giờ Thứ 25 ngày 30/4/1975. Sau ngày tang thương này, nhóm cầm quyền Việt Cộng đẩy tôi vào trại tập trung trên đất Nam ngày 14/6/1975, chuyển đến trại tập trung trên đất Bắc ngày 16/6/1976, ra khỏi trại tập trung ngày 9/9/1987 về đến nhà ở Sài Gòn chiều ngày 12/9/1987. Rời khỏi Việt Nam đầu tháng 4/1991 đi tị nạn Việt Cộng trong đợt H05, và đang sống tại Hoa Kỳ. Tôi chưa bao giờ, và sẽ không bao giờ về Việt Nam khi Việt Cộng độc tài còn cai trị quê hương tôi.

Ước mơ của tôi là được trở về Việt Nam sống trên quê hương cội nguồn của mình dưới chế độ dân chủ tự do. Vì vậy mà ước mơ đó luôn thúc đẩy tôi tổng hợp các tin tức và chọn lọc vào nội dung, giúp Các Anh và những thành phần yêu chuộng dân chủ tự do có nét nhìn rộng hơn và rõ hơn, về chế độ độc tài + gian trá + tự cao + tham nhũng, về những sự kiện trên thế giới liên quan trực tiếp lẫn gián tiếp đến mục tiêu ngăn chặn tham vọng thống trị thế giới của Trung Cộng, mà Hoa Kỳ và một số quốc gia phát triển đang thực hiện. Và khi nhóm cầm quyền Việt Cộng tự suy yếu, hoặc Trung Cộng bị suy yếu thì nhóm cầm quyền Việt Cộng không còn chỗ dựa, đó là cơ hội cho Các Anh và toàn dân đứng lên giành lại Quyền Làm Người của mình, nối tiếp dòng lịch sử oai hùng của dân tộc từ ngàn năm trước.

Là Người Lính trong Quân Đội gắn liền với hai chữ “Nhân Dân”, phải hiểu là Các Anh có trách nhiệm bảo vệ Nhân Dân, bảo vệ Tổ Quốc, **vì Tổ Quốc với Nhân Dân là trường tồn**, trong khi đảng cộng sản hay bất cứ đảng nào cầm quyền cũng chỉ một giai đoạn của lịch sử. Ngay cả Cộng Sản Quốc Tế là Liên Xô như đang chờ nắm quyền thống trị thế giới vô sản, đã phải sụp đổ từ đầu năm 1991 vì bản chất độc tài độc ác của cộng sản. Cộng sản Liên Xô sụp đổ, kéo theo nhóm quốc gia cộng sản vùng Đông Châu Âu cùng sụp đổ.

Chưa hết, Các Anh hãy nhớ lại vào nửa thế kỷ trước đó, phát xít Đức bắt đầu chiến tranh xâm lăng Ba Lan từ tháng 10/1939 và chiếm gần hết Châu Âu, trong khi phát xít Nhật bắt đầu chiến tranh với Hoa Kỳ từ tháng 12/1941 và chiếm gần hết các quốc gia vùng Đông Nam Châu Á, nhưng đến nửa cuối năm 1945 thì cả Đức lẫn Nhật phải gục ngã -vì họ là chế độ độc tài với tham vọng thống trị thế giới, không thể tồn tại dài lâu- trước thế giới tự do do Hoa Kỳ dẫn đầu. Và nội dung tôi gửi đến Các Anh được đặt trên căn bản đó.

Xin nói thêm cho rõ. Với những lời phát biểu của nhóm cầm quyền Việt Cộng, tôi xin sử dụng chữ viết truyền thống thay thế chữ viết thời Việt Cộng, ngoại trừ những nhóm chữ thời Việt Cộng mà tôi không hiểu nghĩa.

Với lá thư này, tôi trích nguyên văn hoặc tóm tắt những nhận định về chế độ cộng sản độc đảng, độc tài, và độc ác, của một số vị lãnh đạo quốc gia, lãnh đạo tôn giáo, nhà văn, nhà báo, nhà giáo, nhà kinh doanh, quốc tế và Việt Nam, và những đảng viên đã bỏ đảng cộng sản Trung Hoa, bỏ đảng cộng sản Việt Nam. Giúp Các Anh hiểu rõ thêm về sự kém cỏi kiến thức, nhưng rất gian manh xảo trá của họ đối với nhân loại nói chung, và người dân Việt Nam nói

riêng -nhất là sự lệ thuộc Liên Xô và Trung Cộng- từ đó Các Anh sẽ nhận ra trách nhiệm của Người Lính phải làm gì đối với quốc gia dân tộc.

Quốc tế.

Tổng Bí Thư đảng cộng sản Liên Xô Mikhail Gorbachev, đã nói: “*Tôi đã bỏ nửa cuộc đời cho lý tưởng cộng sản, ngày hôm nay tôi rất đau buồn mà nói rằng, đảng cộng sản chỉ biết tuyên truyền và dối trá*”.

Tổng Thống Nga Boris Yeltsin: “*Chế độ cộng sản là không thể nào sửa chữa, mà phải đào thải nó.*”

Tổng Thống Hoa Kỳ George W. Bush chủ tọa lễ khánh thành Đài Tưởng Niệm Nạn Nhân Cộng Sản Thế Giới tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn ngày 12/6/2007, ông phát biểu: “*Đài Tưởng Niệm này là biểu tượng thảm họa kinh hoàng trong thế kỷ 20 của nhân loại nói chung, và 25 quốc gia bị cộng sản cai trị nói riêng. Từ nay, oan hồn của hơn 100 triệu nạn nhân cộng sản được những thế hệ hôm qua, hôm nay, và những thế hệ mai sau tưởng nhớ. Tưởng nhớ để tận diệt chế độ cộng sản đến tận cùng gốc rễ, vì chế độ cộng sản là phi nhân tàn bạo*”.

Tổng Thống Nam Phi Nelson Mandela: “*Để hủy diệt bất kỳ quốc gia nào, không cần phải sử dụng tới bom nguyên tử hoặc hỏa tiễn tầm xa, mà chỉ cần hạ thấp phẩm chất giáo dục, và cho phép gian lận trong các kỳ thi của sinh viên, thì kết quả sẽ là: **Bệnh nhân** sẽ chết dưới bàn tay của đồng Bác Sĩ từ nền giáo dục đó. **Các tòa nhà** sẽ sụp đổ dưới bàn tay của đồng Kỹ Sư từ nền giáo dục đó. **Tiền bạc** sẽ bị mất trong tay của đồng Kinh Tế Gia và Kế Toán từ nền giáo dục đó. **Nhân loại** sẽ chết dưới bàn tay của đồng Học Giả từ nền giáo dục đó. **Công lý** sẽ bị mất trong tay đồng Thẩm Phán từ nền giáo dục đó*”.

Tổng Thống Đài Loan Tưởng Giới Thạch: “*Nước bị diệt vong còn có thể phục hưng, nhưng văn hóa bị tiêu hủy thì tất cả đều bị hủy*”..

Thủ Tướng Đức quốc bà Angela Merkel đã nói: “*Cộng sản đã biến người dân trở thành gian dối*”.

Thu Tướng Singapore Lý Quang Diệu: “*Tôi hiểu người cộng sản, hiểu sự xấu xa và gian dối của đảng cộng sản*”.

Đức Đạt Lai Lạt Ma Tây Tạng đã nói: **(1)** “*Cộng sản là loài cỏ dại, mọc trên hoang tàn của chiến tranh, là loài trùng độc, sinh sôi nảy nở trên rác rưởi của cuộc đời.* **(2)** *Cộng sản sinh ra từ đói nghèo và ngu dốt, lớn lên bằng dối trá và bạo lực, chết đi trong sự khinh bỉ và nguyên rủa của toàn thể nhân loại*” **(3)** “*Người cộng sản làm cách mạng không phải đem hạnh phúc cho người dân, mà họ làm cách mạng là buộc người dân đem hạnh phúc đến cho họ*”.

Văn hào Nga Aleksandr Isayevich Solzhenitsyn: “*Khi thấy thằng cộng sản nói láo, ta phải đứng lên và nói nó nói láo. Nếu không có can đảm nói nó nói láo, ta phải đứng lên ra đi mà không ở lại nghe nó nói láo. Nếu không có can đảm bỏ đi mà phải ngồi lại nghe, ta sẽ không nói lại những lời nó nói láo với người khác*”.

Nhà văn Stéphane Courtois, tác giả quyển “Livre Noir du Communisme” (Sách đen về chủ nghĩa cộng sản), có đoạn: “... *Vượt trên mức độ tội ác cá nhân, các chế độ cộng sản cũng cố quyền hành bằng cách nâng việc tàn sát quần chúng lên hàng chính sách cai trị.... Sau đó, sự đàn áp thường ngày, sự kiểm duyệt mọi trao đổi tin tức, kiểm soát xuất nhập biên giới, trục*

xuất người ly khai, ..v.v..... những ký ức về khủng bố tiếp tục **đặt người dân trong tình trạng sợ hãi**. Các quốc gia cộng sản đều trong qui luật này”.

23 cựu cán bộ lãnh đạo Trung Cộng -ngày 13/10/2010- công bố trên Internet một hư ngở gọi Quốc Hội của họ, kêu gọi tự do ngôn luận. Trong thư ngỏ -ngay sau đó đã bị gỡ xuống- các tác giả cho rằng : **"Nếu đảng cộng sản không tự cải tổ, không tự chuyển đổi, đảng sẽ chết một cái chết tự nhiên"** .

Nhà kinh tế học Milton Friedman nói rằng: **"Hãy nhìn bao nhiêu người từ các xứ cộng sản đã liều chết vượt biên vượt biển qua các xứ tư bản tự do, ngần ấy cũng đủ cho chúng ta biết nhân loại đã lựa chọn ra sao"**.

Việt Nam thời cộng sản.

Chủ tịch hồ chí minh từng nói: **"Từ khi đảng cộng sản Đông Dương thành lập, nhân dân Việt Nam luôn hướng về Liên Xô, đất nước của Lênin vĩ đại, coi Liên Xô là tổ quốc cách mạng, và là tổ quốc thứ hai của mình"**- (hcm toàn tập, tập 11, trang 166).

Tổng Thư Ký Đảng Lao Động Việt Năm Trường Chinh, có bài đăng trên báo Tiếng Dội ngày **24/8/1951**, như sau: **"...Tại sao lại nhận vào nước Việt Nam yêu mến của chúng ta -**một nước chư hầu của Trung Hoa bao nhiêu năm rồi**- cái thứ chữ kỳ quặc của bọn da trắng tư bản? Tại sao ta lại truyền bá trong dân chúng từ Ải Nam Quan đến Mũi Cà Mau, cách viết chữ dị kỳ của tên thực dân Pháp Alexandre de Rhodes đã đem qua xứ mình? Không, đồng bào của ta nên loại bỏ cách viết theo lối Âu Tây ấy, dù cách viết rõ ràng có mau thật đấy, để ta hãy trở về với thứ chữ của ông bà ta ngày trước, là thứ chữ nho của Trung Hoa. Vả chăng, người Trung Hoa là bạn của ta, là Thầy của chúng ta, **ta không hổ thẹn mà nhìn nhận như thế**, vì đó là dân tộc văn minh trước nhất hoàn cầu.... "**

Tổng Bí Thư Lê Duẩn đã nói: **(1) "Ta đánh đây là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Cộng, cho các nước xã hội chủ nghĩa, và cho cả nhân loại"**. **(2) "Chế độ ta là chế độ chuyên chính vô sản. Chuyên chính trước hết phải là đường lối của giai cấp vô sản. Cốt tủy của chuyên chính vô sản là ở đó. Đường lối đó là sự kết hợp lý luận Mác - Lê Nin với thực tiễn cách mạng của nước mình. Đường lối đó là khoa học nhất, là đúng quy luật, là bắt buộc. Đường lối đó không hề nhân nhượng với ai, chia sẻ với ai và hợp tác với ai cả. Đó là chuyên chính. **Chủ yếu là chúng tôi phụ thuộc vào công việc của Mao Chủ Tịch...chúng tôi có thể tiếp tục chiến đấu vì Mao Chủ Tịch"**.**

Tổng Bí Thư Nguyễn Văn Linh mạnh miệng tuyên bố hồi năm 1990: **"Tôi cũng biết rằng, dựa vào Trung quốc sẽ mất nước, nhưng **thà mất nước còn hơn mất đảng"**.**

Tổng Bí Thư Nguyễn Minh Triết: **(1) "Bỏ Điều 4 Hiến Pháp là tự sát"**. **(2)** Khi sang thăm Cuba, ông tuyên bố: **"Việt Nam và Cuba cùng luân phiên canh giữ hòa bình thế giới"**. **(3) "Tham nhũng là do quản lý yếu kém, là quy luật muôn đời. Chúng ta quyết tâm, toàn xã hội quyết tâm đưa sự nghiệp giáo dục đào tạo lên đỉnh cao của thế giới"**.

Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng tuyên bố ngày 3/2/2020: **(1) "Không có một lực lượng chính trị nào khác ngoài đảng cộng sản Việt Nam có đủ bản lĩnh, trí tuệ, kinh nghiệm, uy tín, và khả năng lãnh đạo đất nước qua mọi khó khăn"**. **(2) "Hiến Pháp nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam là quyền lực cao nhất, **chỉ dưới Điều Lệ Đảng"**.**

Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, Hà Nội: “... Hiệp Ước bán phần đất biên giới chỉ được lãnh đạo Việt Nam thông báo trong nội bộ đảng, như thế đất nước này là tài sản riêng của đảng cộng sản vậy. Thông báo chính thức đó như thế này: Toàn bộ diện tích các khu vực hai bên có nhận thức khác nhau khoảng 227 cây số vuông. Qua đàm phán, hai bên đã thỏa thuận khoảng 113 cây số vuông thuộc Việt Nam, và khoảng 114 cây số vuông thuộc Trung Hoa. Như vậy, diện tích được giải quyết cho mỗi bên xấp xỉ ngang nhau. Nhưng cái xấp xỉ đó có mất đất thật. Vì sao Việt Nam chỉ có 320 ngàn cây số vuông, lại phải xê cho Trung Hoa với diện tích 9 triệu 600 ngàn cây số vuông để họ có thêm **1 cây số vuông nữa**? Cho dù Trung Hoa có 1 tỉ 300 triệu dân, nhưng đâu phải họ thiếu đất cho dân ở **đến nỗi Việt Nam phải chia cho họ 1 cây số vuông!**”

Bác sĩ Trần Đại Sĩ, lúc ấy làm việc cho “Liên Hiệp Các Viện Bào Chế Châu Âu” (viết tắt của Pháp ngữ là CEF) và “Ủy Ban Trao Đổi Y Học Pháp Hoa” (viết tắt của Pháp ngữ là CMFC). Ngày 9/1/2000 - tức 10 ngày sau khi Việt Cộng ký Hiệp Ước bán đất biên giới- ông được hai người bạn Trung Hoa đang là ký giả cho ông biết chính xác là 789 cây số vuông thuộc hai tỉnh Lạng Sơn và Cao Bằng đã thuộc về Trung Cộng. Bộ Ngoại Giao Việt Cộng đã lạng lẽ sửa câu văn trong trang Web trên internet mà Các Anh gọi là mạng lưới thông tin toàn cầu, như sau: “**Lãnh thổ Việt Nam khởi từ Cây Số KHÔNG ở phía bắc**”. Bác Sĩ Trần Đại Sĩ ghi thêm: “**Sau khi lui vào nội địa Việt Nam 5 cây số**”.

Thứ Trưởng Ngoại Giao Lê Công Phụng, được Chủ Tịch Trần Đức Lương cử sang Trung Cộng gặp ông Hoàng Di ngày 24/12/2000, ông ta vẫn khăng khăng đòi chia vịnh Bắc Việt theo tỷ lệ 50/50, gồm cả đảo Bạch Long Vĩ. Ông Lê Công Phụng được lệnh Bộ Chính Trị cố gắng “xin lại 6%” gần khu vực Bạch Long Vĩ. Kết quả cuối cùng là Vịnh Bắc Việt phần của **Việt Nam từ 62% xuống còn 56%** và Trung Cộng từ 38% lên 44%. Ngày 25/12/2000, Chủ Tịch Trần Đức Lương sang Bắc Kinh gặp Chủ Tịch Giang Trạch Dân, hai bên cùng ký Hiệp Ước. Theo đó, **Việt Nam bán một phần Vịnh Bắc Việt cho Trung Cộng với giá 2.000.000.000 mỹ kim (2 tỷ)**, và Trung Cộng trả cho Việt Nam qua hình thức đầu tư...

Ông Nguyễn Hộ, 55 tuổi đảng, Chủ Tịch Mặt Trận Tổ Quốc Trung Ương, thủ lĩnh của Nhóm Truyền Thống Kháng Chiến, viết trong Quan Điểm Và Cuộc Sống: “Ngày 21/3/1990 tôi rời khỏi Sài Gòn cũng là ngày tôi rời khỏi đảng cộng sản Việt Nam. Tôi làm cách mạng đã 56 năm, gia đình tôi có 2 liệt sĩ, nhưng phải thú nhận rằng, tôi đã chọn Cộng Sản Chủ Nghĩa là sai lý tưởng. Bởi vì suốt hơn 60 năm trên con đường cách mạng ấy, nhân dân Việt Nam đã chịu hy sinh quá lớn lao nhưng cuối cùng chẳng được gì, đất nước vẫn nghèo nàn lạc hậu, nhân dân không có ấm no hạnh phúc, không có dân chủ tự do. Đó là điều sỉ nhục” (Wikipedia)

Ông Nguyễn Khắc Mai. Một thời là Vụ Trưởng Vụ Nghiên Cứu/ Ban Dân Vận trung ương, nói: “Hiện nay, tuy người ta không dám nói “chuyên chính vô sản” công khai, nhưng trong lòng họ vẫn cho rằng cái chính quyền này, thể chế chính trị này là “chuyên chính vô sản”. Chuyên chính vô sản nghĩa là gì? Nghĩa là một triết lý như Lê Nin khẳng định: **Nó bất chấp luật pháp. Nó không cần luật pháp. Nó vượt qua luật pháp.** Đây là triết lý chuyên chính vô sản của Lê Nin”

Ông Hoàng Minh Chính vào đảng năm 1939, Phó Viện Trưởng Trường Nguyễn Ái Quốc, trong một bài phát biểu đã than thở rằng: “**Người dân dưới chế độ cộng sản đã bị áp bức tệ hại hơn cả thời còn mỗ ma thực dân đế quốc.** (Wikipedia)

Ông Trần Lâm, thẩm phán Tòa Án Nhân Dân Tối Cao: "Đảng thì luôn nói Quốc Hội là của dân, do dân, vì dân. Người hiểu biết trong dân thì coi Quốc Hội là bù nhìn. Đảng và nhà nước tổ chức bầu cử, biết đây là kiểu dân dưng, nhưng vẫn làm".

Ông Trần Quốc Thuận, Phó chủ nhiệm văn phòng Quốc Hội: "Cơ chế hiện nay tạo kẽ hở cho tham nhũng vơ vét tiền của nhà nước. Nhưng mà cái lớn nhất bị mất là đạo đức. Chúng ta hiện sống trong một xã hội mà chúng ta phải nói dối với nhau để sống".

Tiến Sĩ khoa học Lương Văn Kế, giảng viên tại Đại Học Khoa Học Xã Hội & Nhân Văn Hà Nội. Ông đồng tình với quan điểm của những nhà nghiên cứu xã hội học khi kết luận rằng: "**Đạo đức giả của người Việt Nam hiện nay là chuẩn mực văn hoá của xã hội Việt Nam thời cộng sản.** Người nào không biết gian trá, không biết bịa đặt thì không thể sống được ... Xét trên diện rộng, lòng tham của con người là vô cùng khủng khiếp, không loại trừ tầng lớp nào trong xã hội. Thậm chí, chức vụ càng cao lòng tham càng lớn, và hậu quả để lại cho xã hội rất là ghê gớm. Hầu như tất cả các giá trị trên từng bậc thang của Việt Nam đều bị xáo trộn giữa phải với trái, đúng với sai, đen với trắng lẫn lộn, chỉ vì lòng tham của mọi người..." (trích bản tin thời sự Việt Nam của báo điện tử Tổ Quốc ngày 22/6/2017)

Ông Xuân Diệu nhận xét: "Một trong những thiếu sót quan trọng là **giáo dục không đào tạo con người**, nên rốt cuộc xã hội chúng ta chỉ có thần dân mà không có công dân. Giáo dục phải nhắm mục đích đào tạo con người dân chủ từ bé, phải chống lại sự tha hóa lớn nhất hiện nay là sự quanh co dối trá, sự thiếu thành thật giữa con người với nhau..."

Nhà thơ Tô Hải: "Tất cả những gì là thực tế khi tó vào Sài Gòn đều làm tó ngọng, vì những sự láo khoét, xuyên tạc, thậm chí lên án chửi bới một tác phẩm mà chẳng hiểu nó hay, nó đẹp, nó dở, nó xấu ở chỗ nào, chỉ vì nó do bàn tay và khối óc của "kẻ thù" làm nên. Đó là chuyện đập bỏ các Tượng Thánh Gióng và Tượng Đức Thánh Trần Hưng Đạo ở Sài Gòn ngay sau tháng 4/1975 chẳng hạn. Chính những thực tế đáng xấu hổ trên, đã làm tó càng thêm vững chắc trong quyết tâm thay đổi lập trường một cách tự giác -cái mà các nhà chống cộng thường gọi là phản tỉnh- nhưng tó thì tó có thể nói dứt khoát "**Chính thực tế đời sống của miền Nam Việt Nam từ chính trị, kinh tế đến văn hóa, đã giúp tó tự giải phóng tó**".

Nhà văn Nguyễn Ngọc: "**Căn bệnh giả dối là nặng nhất, chí tử nhất, toàn diện nhất**", đang hoành hành xã hội Việt Nam, khiến "người ta thật sự không còn tin vào bất cứ điều gì nữa. Thậm chí, lãnh đạo đảng với nhà nước toàn là người vô cảm".

Nhà giáo Quốc Việt, chuyên viên giáo dục tại Hà Nội: "Việc Bộ Giáo Dục bắt buộc sinh viên phải học các môn vô bổ là một quyết định phản khoa học, không phù hợp với chuẩn mực giáo dục quốc tế. Đồng thời lãng phí thời gian học, lãng phí tiền thuế của đồng bào đóng góp cho ngân sách quốc gia, nhất là tước bỏ quyền chọn lựa môn học thích hợp của sinh viên..."

Nhà giáo Trần Phương, đương nhiệm Chủ tịch Hội Khoa Học & Kinh Tế Việt Nam. Năm 2010, ông chủ tọa hội thảo góp ý dự thảo các văn kiện Đại Hội XI của đảng cộng sản Việt Nam. Sau khi diễn giải từng đoạn, ông nhấn mạnh: *Chúng ta tự lừa dối chúng ta, và chúng ta lừa dối người khác. Chủ nghĩa cộng sản chỉ để bị thiên hạ. Chủ nghĩa xã hội đã thất bại. Chủ nghĩa cộng sản là ảo tưởng*

Nhà giáo Trần Ngọc Thêm, có bài viết "**Bệnh thành tích và bệnh giả dối trong Giáo Dục rất nặng**", với tỷ lệ theo bậc học: **(1) Học sinh tiểu học, nói dối với cha mẹ là 22%. (2) Học**

sinh trung học cơ sở, nói dối với cha mẹ đến 50%. (3) Học sinh trung học phổ thông, nói dối với cha mẹ lên đến 64%. (4) Và sinh viên đại học, nói dối với cha mẹ, lên đến mức 80%..

Nhà Giáo Thái Hạo. “**Nhà giáo chúng tôi không được đứng thẳng để làm người, làm sao dạy học sinh làm người lương thiện được..** Bởi, giáo viên phải ngoan ngoãn im lặng làm theo đảng, có ai đó trung thực thẳng thắn thì bị hành hạ, bị đuổi ra khỏi trường. Muốn yên thân thì phải hèn...”

Nhà giáo Đặng Hùng Võ. “**Hơn nửa đời người gắn bó với ngành giáo dục, tôi thấy chính sách giáo dục đã khuyến khích sự gian dối ngay trong môi trường giáo dục** bởi những thành tích ảo

Nhà giáo Hoàng Tụy là một trong số ít trụ cột của nền giáo dục Việt Nam trình bày một cách thẳng thắn. Trích vài đoạn: “... Việt Nam trong bối cảnh toàn cầu hóa, với nét nhìn một cách khách quan và có trách nhiệm, không thể nhắm mắt trước sự tụt hậu ngày càng xa của giáo dục Việt Nam so với các nước chung quanh, và so với yêu cầu phát triển của xã hội... Thực tế, đất nước ngàn năm văn hiến này đang trả giá nặng nề cho sự suy thoái trầm trọng của giáo dục kéo dài suốt mấy chục năm qua... Nội dung và phương pháp giáo dục theo xu hướng hư học cổ lỗ, dành nhiều thời gian học những kiến thức lạc hậu vô bổ... Đặt nặng quá mức thi cử và bằng cấp, **nhà trường đã vô tình trút vào xã hội mọi thứ rác rưởi độc hại là bằng cấp giả, bằng cấp dỏm, học giả.....**”

Trần Độ, Trung Tướng, Phó Chủ tịch Quốc Hội: “**Bộ máy quản trị xã hội đã thực hiện một nguyên tắc chuyên chính tàn bạo hơn tất cả các thứ chuyên chính.** Đó là chuyên chính tư tưởng, được thực hiện bởi một đội ngũ nòng cốt là “những lưu manh tư tưởng”. Nền chuyên chính tư tưởng định ra những điều luật tàn khốc để bóp nghẹt mọi suy nghĩ, mọi tiếng nói. Nó làm cho tất cả trí thức không dám suy nghĩ, thậm chí cũng không muốn suy nghĩ. Từ đó làm tê liệt toàn bộ đời sống tinh thần của dân tộc và biến họ trở thành những con rối, chỉ biết nhai như vẹt những nguyên lý bảo thủ giáo điều. Nó cũng làm cho nền giáo dục khô cứng, làm cho các hoạt động văn học nghệ thuật nghèo nàn, mất hết cơ hội sáng tạo và mất hết hào hứng. Nó cũng làm cho các hoạt động khoa học bị khô cứng và nô dịch. Nó tạo ra và nó bắt buộc nhân dân phải có một tâm lý lệ thuộc đảng, lệ thuộc nhà nước, lệ thuộc cán bộ, và một tâm lý phải tuân phục, kể cả người cao nhất cũng phải tuân phục vào một cái gì bí và hiểm...”. (trích trong quyển Nhật Ký Ròng Rắn của Tướng Trần Độ)

Nguyễn Khải, Đại Tá: “**Người cộng sản nói dối lem lem, nói dối lì lợm, nói dối không hề biết xấu hổ và không hề run sợ.** Người dân vì muốn sống còn cũng đành phải đối trá theo”.

Nguyễn Đăng Quang, Đại Tá: “**Trong những năm 1960 - 1970, lý tưởng cộng sản luôn là ước vọng của thế hệ trẻ chúng tôi, đã thôi thúc hàng triệu thanh niên -trong đó có tôi- tự nguyện vào quân đội, vào đảng.. Rồi một thời gian sau đó, tôi đọc được một câu bất hủ của Milovan Djilas, Ủy Viên Bộ Chính Trị Đảng Cộng Sản Liên Bang Nam Tư, như sau: “20 tuổi mà không theo cộng sản là không có trái tim, nhưng 40 tuổi mà không từ bỏ cộng sản là không có cái đầu.** Từ đó, tôi bắt đầu tìm hiểu thực tế giữa lời nói lời tuyên bố của lãnh đạo với việc làm, và dần dần tôi nhận ra và nhận rõ những gì tôi muốn biết. Và niềm tin vào lý tưởng cộng sản trong tôi phai nhạt dần, cho đến đầu những năm 1990 thì niềm tin đó tắt lịm. Và **tôi hoàn toàn không tin vào cái nhóm gọi là “đỉnh cao trí tuệ” nữa.** Tôi quyết định ra khỏi đảng từ giữa năm 2003 ngay sau khi nhận quyết định về hưu. Thật lòng mà nói, khi còn phục vụ trong quân đội, tôi đã âm thầm “khai trừ đảng khỏi lòng tôi” rồi, và tôi chánh thức ra khỏi đảng, tôi mới biết là rất

nhieu đảng viên cũng hành động giống tôi, nghĩa là âm thầm “khai trừ đảng trong lòng” khi còn tại ngũ....”

Phan Huy, Đại Tá, với bài thơ “Cảm Tạ Miền Nam”, xin trích vài đoạn: “.... Tôi còn nhớ sau cái ngày thống nhất. Tôi đã vào một xứ sở thần tiên. Nếp sống văn minh, dân khí dịu hiền. Cơm áo no lành, con người hạnh phúc. Tôi đã ngạc nhiên với lòng thán phục. Mở mắt to nhìn nửa nước anh em. Mà đảng bảo là bị lũ nguy quyền áp bức. Đọa đày, đói ăn, khát uống. Trước mắt tôi, một Miền Nam sinh động. Đất nước con người dân chủ tự do. Tôi đã khóc ròng khi đứng giữa thủ đô. **Giận đảng giận đoàn bao năm phình gặt....”**

Đào Văn Nghệ, Đại Tá, kêu gọi quân đội nhân dân: “Hỡi toàn dân Việt Nam ở mọi miền đất nước! **Hỡi Quân Đội và Công An Việt Nam, hãy bảo vệ cho người dân Việt Nam,** như những chiến sĩ Quân Đội và Công An Nga Sô, Ba Lan, Đông Âu trước kia. Họ đã sớm thức tỉnh, nắm lấy thời cơ, cầm súng đứng về phía Nhân Dân, để ngày nay chính họ, gia đình vợ con họ được dân chủ, ấm no.

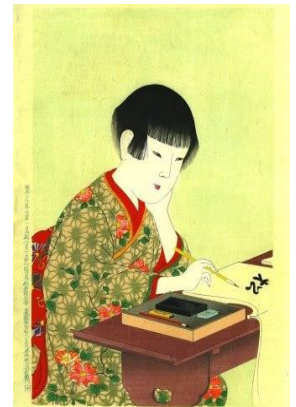
Họ không còn phải sống trong lo sợ và đói khổ, dưới chế độ cộng sản cũ đầy dối trá và tội lỗi. Chế độ đã bao năm khống chế họ bằng luật rừng, bằng họng súng với nhà tù, cưỡi lên đầu lên cổ nhân dân họ. Bởi vậy, đây là thời điểm nhân dân và đất nước đang cần những anh hùng đứng lên giúp dân làm nên một trang sử, đưa dân tộc ta bước vào kỷ nguyên dân chủ, ấm no không còn cộng sản độc tài. Kỷ nguyên Quốc Gia Cộng Hòa....

Quân Đội Nhân Dân còn chờ gì nữa? Khẩn cấp tiến hành cách mạng lật đổ chế độ cộng sản Hà Nội, kiến lập quốc gia Cộng Hòa Việt Nam.... Tiến hành tổng tuyển cử toàn quốc, để nhân dân được thật sự tự do, ứng cử, bầu cử, tìm những người tài đức lãnh đạo đất nước và có nhiệm kỳ. Thay đổi Hiến Pháp phù hợp với Hiến Pháp chung quốc tế, để bảo vệ quyền con người cho toàn dân. Việt Nam ơi! Thời thế tạo anh hùng.

Đến đây tôi muốn Các Anh đọc hai lá thư -một của cô gái Nhật Bản và một của cô gái Việt Nam- kể chuyện Việt Nam thời xã hội chủ nghĩa rất thực tế và sâu sắc, đến mức Các Anh tưởng như mình đang nhìn thấy trước mắt những gì mà mình vừa đọc vậy.

Đây là thư của cô gái Nhật Bản, với tựa “**Tôi có một nước Nhật để tự hào**”.

Tôi là người Nhật, du học và sống tại Việt Nam hơn 4 năm. Với ngần ấy thời gian, tôi nhận ra một đạo lý của người Việt: “**Sự thật mất lòng**”. **Nhưng,** không vì đạo lý đó mà tôi làm ngơ trước những điều chưa hay, chưa đẹp trên đất nước của bạn.

Hy vọng những gì tôi viết, bạn sẽ nhìn nhận là sự thật. Hoàn toàn thật. Bài viết của tôi, như ly cà phê ngon tặng cho mảnh đất này, tuy đắng, **nhưng** sẽ giúp các bạn thoát khỏi cơn ngủ gục trước những giá trị ảo tưởng, và vô tình, các bạn đã để những giá trị thật của xứ sở bạn biến mất.

Vâng. Tôi tự hào, dù đất nước tôi không có rừng vàng biển bạc như Việt Nam của bạn. **Nhưng,** bạn phải hiểu rằng, “trong đêm tối nhất, người ta mới thấy được ngôi sao sáng nhất”.

Tôi tự hào, dù đất nước tôi thua thiệt đất nước các bạn về mọi mặt. Chẳng những chúng tôi nghèo tài nguyên, mà hàng năm phải gánh chịu sự đe dọa của hàng trăm trận động đất lớn nhỏ, lại oằn mình gánh chịu vết thương chiến tranh nặng nề. **Nhưng** sự vươn lên là cách duy nhất để người dân Nhật Bản chúng tôi tồn tại, và cho cả thế giới biết “có một nước Nhật như thế”.

Tôi tự hào vì đất nước tôi không có bề dày văn hiến lâu đời như các bạn. **Nhưng** chúng tôi luôn học hỏi và tiếp nhận tinh hoa mà các dân tộc khác “chia sẻ”. Từ trong trứng nước, mỗi đứa trẻ chúng tôi đã được học cách cúi chào người lớn tuổi. Cái cúi chào ấy, là tiêu biểu cho tâm hồn một dân tộc biết trọng thị, và khiêm nhường.

Tôi tự hào, vì đất nước tôi được thử thách nhiều hơn bất kỳ đất nước nào. Khi thảm họa động đất và sóng thần diễn ra, cả thế giới gần như “chấn động”. Chấn động vì giữa hoang tàn, đổ nát, đói khổ. **Nhưng**, người ta nhìn thấy những dòng người Nhật Bản chúng tôi kiên nhẫn xếp hàng nhận cứu trợ, và cúi đầu từ tốn cảm ơn.

Không có cảnh hôi của, hàng hóa lên giá, cướp bóc, hay bạo lực nào diễn ra giữa sự cùng khổ đó. Và chưa đầy một năm sau khi hàng loạt thành phố bị xóa sổ hoàn toàn, sự sống lại bắt đầu hồi sinh như chưa từng có biến cố nào đã xảy ra trước đó.

Tôi tự hào, dù chúng tôi không có những thành tích to lớn để nói về nước Nhật, **nhưng** thương hiệu “Made in Japan”, là thương hiệu uy tín vượt trên mọi khuôn khổ, với tiêu chuẩn khắt khe, được toàn cầu tôn trọng, mà tôi nghĩ là bạn đã biết.

Các bạn cũng có một nước Việt để tự hào.

Nói Việt Nam là một “nhà giàu”, quả không sai. Xứ sở các bạn giàu tài nguyên, giàu truyền thống, giàu văn hóa... **Nhưng** con cháu của nhà giàu, lại phải đối mặt với những vấn đề nan giải của nhà giàu. Và không phải ai cũng biết cách sống có trách nhiệm trong sự giàu có ấy. **Thật đáng tự hào**, vì bạn được lớn lên ở một đất nước được thiên nhiên ưu đãi với rừng vàng biển bạc. **Nhưng thật là xấu hổ**, vì các bạn xem đó là khối tài sản kếch xù không bao giờ cạn.

Tại các thành phố, chỉ cần nhà mình sạch sẽ là được, không ai quan tâm đến sự dơ bẩn chung quanh. Tại các nhà máy, vì không biết dọn rác thải ở đâu nên họ sẽ cho chúng ra ngoài đường, quảng xuống sông, suối, biển, vì dọn dẹp sạch sẽ, là trách nhiệm của nhà nước. Tại một đất nước mà 80% dân số sống bằng nghề nông, đất đai, nước ngầm, hầu như đã đều bị nhiễm độc, đến nỗi người ta nói vui trong vài năm nữa thôi, sẽ là thời đại của ung thư vì ăn gì cũng độc.

Thật đáng tự hào, vì Việt Nam có 4000 năm văn hiến. **Nhưng thật xấu hổ**, vì 4000 năm văn hiến chỉ là một chương trong sách lịch sử, chớ không được người Việt Nam thực hiện cung cách sống trong xã hội. Thật là buồn cho các bạn, vì hằng ngày tôi thường thấy như vậy.

Bạn hãy chỉ cho tôi thấy rằng, tôi đã sai khi tôi nói:

Người Việt không biết xếp hàng, mà xếp hàng chỉ dành cho học sinh tiểu học. **Người Việt chửi hay hơn hát**, cứ xách ba lô đặt chân đến thủ đô Hà Nội là nhận ra ngay. **Người Việt đứng thẳng người khi chửi người khác, nhưng lại cúi rạp mình trước quyền lực bất công**, mà không dám lên tiếng. Người Việt có đôi mắt siêu hạng, vì nhìn đâu cũng thấy cơ hội để mách mung, lọc lừa, gian trá để thu lợi.

Tôi chưa thấy đất nước nào như Việt Nam, bậc Cha Mẹ chỉ dạy con cố gắng học hành để sau này là bác sĩ, kỹ sư, phi công, thuyền trưởng... để làm giàu, **mà không hề quan tâm đến nhân cách con người**. Người Việt có một nền di sản độc đáo, một nguồn sức mạnh vô cùng to lớn mà người ngoại quốc nào cũng nhìn thấy, **nhưng** người Việt thì không thấy, hoặc không muốn thấy.

Tôi đã nhìn thấy thế hệ Việt Nam hiện nay, không biết phải tin vào điều gì, thậm chí còn không dám tin vào chính bản thân họ. **Quả thật, muốn làm một người Việt Nam đúng nghĩa, không phải dễ. Tại sao vậy?** (trích trong báo Đất Việt.online)

Tóm tắt. Với nội dung lá thư của cô gái Nhật Bản thật nhẹ nhàng nhưng rất sắc bén, đã vạch trần trụi các góc cạnh chính yếu trong xã hội Việt Nam thời Việt Cộng, dù chỉ hơn 4 năm sống tại Việt Nam.

Và đây là thư của cô gái Việt Nam tên **Tiểu My**, gửi cô gái Nhật nói trên. (Xin phép tác giả cho tôi thay đổi vài nhóm chữ cho rõ nghĩa).

Tôi là cô gái miền Bắc Việt Nam, sau năm 1975 vào sống trong miền Nam, gửi bạn thân mến.

Lâu lắm rồi, giới trẻ chúng tôi mới nhận được một bài viết nói lên sự thật ở đất nước tôi, dù sự thật ấy làm chúng tôi thật sự đau buồn. Xin cảm ơn bạn. Đúng là đất nước tôi có câu “sự thật mất lòng” nhưng cũng có câu “thương cho roi cho vọt”, hay “thuốc đắng dã tật”.

Lá thư của bạn đã làm thức dậy trong tôi niềm tự ái dân tộc, **mà lâu nay bị ru ngủ bởi những bài học giáo điều từ nhà trường**, như “Chúng ta tự hào là một nước nhỏ, đã đánh thắng hai cường quốc Pháp và Mỹ”.

Bạn nói đúng. Ngay cả bố mẹ chúng tôi, thay vì dạy các con hãy chọn nghề nào làm cho cuộc sống con hạnh phúc, thì họ chỉ muốn chúng tôi làm những công việc, cứ ngồi vào ghế là thu lợi, dù là bất chính.

Bạn nói đúng. “Tôi đang nhìn thấy thế hệ Việt Nam hiện nay không còn biết phải tin vào điều gì, thậm chí còn không dám tin vào chính bản thân họ. **Quả thật, muốn làm người Việt Nam đúng nghĩa không phải dễ**”.

Bạn viết được câu hỏi đó, tức là bạn đã có câu trả lời. Nhưng, những gì tôi viết sau đây, là những tâm tình của **một người trẻ thiếu niềm tin**, gửi cho người bạn đến từ một đất nước vững tin vào dân tộc mình, vững tin vào chính bản thân mình.

Bạn nói đúng. So với nước Nhật, nước Việt chúng tôi đẹp lắm. Không có tấm bản đồ của nước nào đẹp như tấm bản đồ của nước tôi. Tấm bản đồ ấy thon thả, đánh một đường cong tuyệt đẹp bên bờ Thái Bình Dương ấm áp. Trên đất nước tôi, không thiếu một thứ gì cho sự trù phú của một dân tộc, **nhưng thật sự thì chúng tôi thiếu một thứ, đó là chúng tôi thiếu Tự Do, Dân Chủ.**

Lịch sử của dân tộc tôi, là một lịch sử buồn.

Trước năm 1975, tại miền Nam có nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, từng nhận được đĩa vàng tại nước Nhật của bạn hồi năm 1970 -sau khi bán được trên 2 triệu bản- với bài hát “Ngủ Đi Con”, như

sau: “Một ngàn năm nô lệ giặc Tàu. Một trăm năm nô lệ giặc Tây. Hai mươi năm nội chiến từng ngày. Gia tài của Mẹ để lại cho con. Gia tài của Mẹ là nước Việt buồn”. Trịnh Công Sơn được sống trong **miền Nam**, nên ông có được hạnh phúc, là tự do sáng tác, tự do gào khóc khi đất nước chiến tranh. Nếu ông sống ở **miền Bắc** chúng tôi, chắc chắn ông bị vào tù.

Với câu hỏi “tại sao người Việt tham vật”?

Vì họ đã từng đói kinh khủng. Trong chiến tranh mà nhà nước gọi là chiến tranh chống Pháp chống Mỹ, **người dân miền Bắc chúng tôi đói. Đói đến độ mất cả tình người**. Vì một ký đường, một cái lốp xe đạp, vài trăm gờ-ram thịt heo thịt bò, là người ta tố cáo nhau, xâu xé nhau, dù trước đó họ là họ hàng thân quyến, là giáo sư, tiến sĩ, kỹ sư. Cho nên **ăn cắp là chuyện bình thường**.

Tất nhiên người Việt chúng tôi vẫn nhớ câu “nghèo cho sạch, rách cho thơm”, **nhưng “lãnh đạo bất chính, thì người dân phải loạn”**. Và khi chấm dứt chiến tranh thì người Việt chúng tôi phải tự mình cứu đói, chứ không ai khác. **Người có quyền hành, tranh nhau rừng vàng biển bạc**, người nghèo xúm nhau hôi của. Thật là nhục nhã, thật là đau lòng!

Bạn nói đúng. Nhật Bản của bạn, người dân giữ gìn vệ sinh công cộng rất tốt. Còn Việt Nam của tôi, cái gì dơ bẩn đem đổ ra đường. Bởi, **Tự Do Dân Chủ Nhật Bản đã ăn vào máu của các bạn**, và các bạn ý thức rõ ràng, Nhật Bản là đất nước của mình. Còn xứ sở của tôi, **thiếu Tự Do Dân Chủ**, vì vậy mà chúng tôi thấy **Việt Nam chưa thật sự là của mình**.

Trải dài theo trang sử của chúng tôi, Việt Nam là của Vua, cả ngàn năm là của Tàu, gần trăm năm là của Pháp, đến nay gần trăm năm là của Đảng Cộng Sản Việt Nam. Bạn có biết không, ruộng của cha ông chúng tôi để lại, nhà nước ghép vào hợp tác xã, rồi **ruộng vườn trở thành của nhà nước**, và nhà nước chỉ cho dân sử dụng trong một thời gian nhất định. **Bất cứ lúc nào**, cũng có thể bị nhà nước thu hồi, lúc ấy người dân chúng tôi phải lìa bỏ ngôi nhà thân thương của mình, **đau khổ mà lang thang trên đường phố** dưới tên gọi **Dân Oan!**

Và khi quê cha đất tổ không phải là của mình, thì mình không cảm thấy phải gìn giữ!

Nhưng, sự mất mát đau lòng nhất trên đất nước chúng tôi, là **mất đi nền văn hóa**, từ đó chúng tôi không còn nhuệ khí. Biết làm sao được, khi mà chúng tôi chỉ được giáo dục xã hội chủ nghĩa dạy để trở thành công cụ, **chớ không được dạy để làm người đúng nghĩa**. May mắn thay, bản chất thông minh còn sót lại, đã cho chúng tôi nhận ra là **chúng tôi đã và đang bị chính sách dối trá từ trong nhà trường**, nhất là trong những giờ học về lịch sử, về văn chương. **Lớp trẻ Việt Nam chúng tôi thật sự mất niềm tin**, nên phải tìm vui với những trò rở tiền trên TV, trên đường phố.

Một ngày nào đó, **chúng tôi thực sự có Tự Do Dân Chủ**, lúc ấy tôi và bạn, **chúng ta sẽ sòng phẳng ngồi lại nói chuyện cùng nhau**. Còn bây giờ, tôi chỉ nói được lời biết ơn bạn đã dám nói ra những sự thật, dù có mất lòng. Nhưng, chính bạn đã giúp tôi mạnh dạn nói ra những sự thật mà lâu nay tôi không biết tỏ cùng ai. (trích trong e-mail Tien Tran ngày 24/7/2021)

Tóm tắt. Với nội dung lá thư của cô Tiểu My, rất can đảm khi tâm sự với cô gái Nhật Bản qua từng góc cạnh trong cuộc sống của tuổi trẻ Việt Nam: Vì chính sách dối trá trong học đường, vì mất nền văn hoá truyền thống, vì ông cha mất quyền làm chủ ruộng đất, và mất cả quyền tự do dân chủ, nên tuổi trẻ Việt Nam mất cả niềm tin.

Kết luận.

Chiến tranh Việt Nam 1954-1975 do nhóm cầm quyền Việt Cộng thực hiện theo lệnh của Cộng Sản Quốc Tế Liên Xô, đã đẩy hàng chục triệu người Việt Nam vào cõi chết, là những con số thật kinh hoàng! Nhưng, còn một thứ kinh hoàng hơn nữa, vì nó khác với thứ vũ khí giết người chết ngay tại chỗ trong chớp mắt, mà nó là thứ vũ khí vô hình của tội ác, thứ tội ác mà dòng lịch sử truyền thống dân tộc Việt Nam chúng ta chưa bao giờ ghi nhận, cho đến thời Việt cộng từ giữa thế kỷ 20 đến nay. Nó, chính là **“Giáo dục xã hội chủ nghĩa Việt Nam”**.

Nó là thứ vũ khí đục khoét trái tim người Việt Nam đến mức loại trừ lòng nhân ái, và thay vào đó bằng sự vô tâm vô cảm. Nó đục khoét khối óc người Việt Nam đến mức loại trừ ý tưởng phục vụ xã hội, và thay vào đó là một não bộ đen ngòm chỉ biết tuân phục lãnh đạo. Nó đục khoét tâm hồn người Việt Nam, đến mức không còn rung cảm trong giao tiếp giữa người với người.

Cũng từ thứ vũ khí giáo dục đó đối với nhóm cầm quyền Việt Cộng các cấp, nó thay bằng **trái tim Việt Cộng** không hề rung động vì gắn chặt vào tư tưởng Mác-Lê, thay bằng **khối óc Việt Cộng** với bản chất dối trá của chủ nghĩa Mác-Lê, và thay bằng **tâm hồn Việt Cộng** chỉ biết quyền lực và quyền lợi cá nhân của họ”.

Vì vậy, Các Anh phải nhớ rằng, **“Dân Chủ Tự Do không phải là quà tặng, mà chính dân tộc Việt Nam phải tranh đấu, và Các Anh là thành phần nòng cốt trong cuộc tranh đấu này”**, trong khi Cộng Đồng chúng tôi tị nạn Việt Cộng tại hải ngoại có nhiều điều kiện thuận lợi, với nhiều cách vận động những quốc gia phát triển giúp Các Anh và đồng bào làm nên lịch sử.

Và Các Anh cũng đừng bao giờ quên rằng: **“Tự do, không phải là điều đáng sợ, mà là nền tảng cho sự thịnh vượng của đất nước. Không có dân chủ, không thể có sự trỗi dậy và phát triển bền vững. Và chính chúng ta phải tranh đấu, vì Dân Chủ Tự Do không phải là quà tặng**

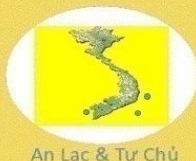
Texas, ngày 7 tháng 7 năm 2024

Phạm Bá Hoa

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/phambahoa.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10700 TÁC PHẨM